

Perry Pierik (red.)

Keulen:

Kalifaat Light en de Fallout van een conflict

Uitgeverij Aspekt

Keulen: Kalifaat Light en de Fallout van een conflict

© 2016 Uitgeverij ASPEKT

© Perry Pierik (red.)

Amersfoortsestraat 27, 3769 AD Soesterberg, Nederland
info@uitgeverijaspekt.nl - <http://www.uitgeverijaspekt.nl>

Omslagontwerp: Maarten Bakker

Binnenwerk: Thomas Wunderink

ISBN: 9789461539403

NUR: 600

(Fragmenten van) sommige publicaties werden eerder gepubliceerd in diverse media.

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voorzover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20 juni 1974, St.b. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, St.b. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (postbus 882, 1180 AW, Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) van deze uitgave in bloemlezingen, readers, en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912), dient men zich tot de uitgever te wenden.

Inhoudsopgave:

Inleiding: <i>Met het stof van Aleppo op hun schouders</i>	7
Asielzoekers uit islamitische landen randden vrouwen aan in Duitsland, Oostenrijk, Finland en Zweden <i>Emerson Vermaat</i>	13
Grenzen zijn er niet voor niets <i>Perry Pierik</i>	27
Klem tussen Eurabia en het Kalifaat <i>Robert Lemm</i>	37
Keulen: een historisch keerpunt <i>Sid Lukkassen</i>	49
Moslimfundamentalisme en islamitisch terrorisme als nieuwe antiliberale kracht <i>Wim Couwenberg</i>	77
De westerse man moet wakker worden en ons beschermen <i>Esther van Fenema</i>	87
Boze vrouwen doen opinie over vluchteling kantelen <i>Henri Beunders</i>	91
In de schoenen van Henriette Reker <i>Anneke van Dok</i>	95
Duitsland duwt Europa (weer) richting ravijn <i>Derk Jan Eppink</i>	103
Keulse feiten en Franse fictie <i>Luc Pauwels</i>	117
Ontmoeting met de Tovenaar van de Grande Mosquée van Parijs <i>Salima el Musalima</i>	129
Manifest voor een renaissance in de Arabische Wereld <i>Salima el Musalima</i>	143

Botsende beschavingen op Nieuwjaarsnacht <i>Koenraad Elst</i>	157
Ontketende oermacht <i>Leen den Besten</i>	171
Quotes <i>Annabel Junge</i>	221
Chronologie <i>Annabel Junge:</i>	235
Over de auteurs	271
Fragment uitgelekt politierapport Keulen	275

Inleiding

Met het stof van Aleppo op hun schouders

Hoe lang kan een doofpot standhouden in een wereld vol mobiele telefoons en internet? In het geval van de massale aanrandingen door migranten, asielzoekers en gelukszoekers in Keulen duurde het een paar dagen. Toen sijpelde het nieuws toch door... Er kwam een enkele aangifte, gevolgd door nog een paar, en nog meer, tot ineens een patroon zichtbaar werd. De Duitse media, politiek correcter nog dan de media in de buurlanden, wilden er eerst niet aan. De politici, met in hun kielzog de overlegorganen met politie en maatschappelijk werk, wisten het ook precies... Oud en Nieuw was 'rustig verlopen', hetgeen veranderde in 'ja, er was wel wat gebeurd, maar niet door asielzoekers'. Zelfs het woord migranten lag moeilijk, en toen dat uiteindelijk opdook, waren het 'buitenlandse migranten' ('nee, niet onze buitenlanders') die speciaal naar Duitsland en Keulen waren gekomen om Oud en Nieuw te vieren.

Maar op Keulen volgden Hamburg, Stuttgart, Bielefeld en andere steden...daarop ook andere landen. Helsinki volgde en na Helsinki doemden demonen uit het verleden op... Zweden, massa-aanrandingen in Scandinavië al in 2014. Tot dan toe keurig afgedekt door de progressieve partijen en pers. Social media haakte hierop in, buitenlandse kranten volgden. Politieagenten die gefrustreerd raakten door de politiek correcte berichtgeving van hun meerderen en politici, begonnen te praten. De prestigieuze krant *Die Welt* doorbrak het cordon sanitaire op het taboe rond vluchtelingen en buitenlanders en liet de agenten en de slachtoffers aan het woord. Het aantal aangiften in Keulen steeg ondertussen dramatisch tot boven de 800. Ook lokale kranten sprongen nu bij. Keulen, en de aanrandingen, verkrachtingen en berovingszaken in andere steden werden wereldnieuws. Zo'n openlijke confron-

tatie van de belangen van het gastland en de nieuwkomers was ongekend voor Europa. Een *gamechanger* met betrekking tot de migrantenpolitiek?

De gebeurtenissen in Keulen zullen de geschiedenis in gaan als de symboliek van de moeizame dialoog der culturen. Hier stond in zekere zin de voorhoede van de Arabische en Noord-Afrikaanse wereld – wereldwijd, zelfstandig, deels goed opgeleid en voorzien van smartphones, tablets en westerse kleding, en mans genoeg alleen de oversteek te wagen (vrouwen blijven thuis, net als kinderen) – tegenover het hart van de Europese natie: Duitsland als voorhoedeloper en bewaker van westerse waarden, in de schaduw van de indrukwekkende erfenis van het christendom, de Dom van Keulen. Het gevolg was massa-aanrandingen, berovingen en verkrachtingen. De enorme verwarring, verontwaardiging en woede die deze gebeurtenis met zich meebracht, stonden haaks op de jarenlange officiële lijn die de westerse wereld inzake niet-westerse allochtonen (bovenal uit islamitische landen) volgde. Geheel in de lijn van het cultuurrelativisme werden vooral de eigen waarden klein gehouden, de invloed van de nieuwkomers als ‘verrijkend’ beschouwd, en alle problemen weggewoven als sociaal-economisch van aard. Met banen, vakbonden en positieve discriminatie op de arbeidsmarkt zou men er wel komen. Tegengeluiden werden simpelweg weggezet als reactionair of erger, botweg als racisme. Ondertussen bleef integratie van de emigranten uit niet-westerse landen achter. Dit weerspiegelde zich, alle retoriek ten spijt, in de banencijfers van de planbureaus alsmede in de criminaliteitstatiestieken. Al decennia lukte het niet met de integratie van migranten, hetgeen niet verwonderlijk was, omdat de sociaal-economische benadering van het probleem geen recht doet aan de werkelijkheid. Achter het debacle ging de mislukte (en nimmer aangegane) culturele integratie schuil. De schotelantennewijken hadden inmiddels hun eigen agenda, en ontwikkelden zich in toenemende mate autonoom van de rest, met eigen ideeën, taal, godsdienst, onderwijs en referentiekaders. Palestina lag voor hen dichterbij dan aardbevingen door gaswinning in Groningen.

Er is een opvallende parallel tussen het westerse opereren in Syrië en het migrantenvraagstuk. In beide gevallen wordt er nogal

lichtzinnig vanuit gegaan dat democratische krachten de boven-
toon gaan voeren. Inmiddels is de westerse inzet in Syrië en de
steun aan wat men beschouwd als ‘prowesterse’, ‘liberale’ soenni-
tische strijdgroepen, verzand in een politiek van optimale verwar-
ring, waarbij alleen het bombarderen van IS is overgebleven. Net
als in Irak werd de westerse politiek uiterst naïef ingezet, zonder
werkelijk begrip van de mensen en de regio. De daaruit ontstane
chaos bracht een ongekende stroom vluchtelingen op gang. Zo
naïef als vooral de VS en Obama in Syrië opereerden, zo wonder-
lijk was het optreden van de Duitse Bondskanselier Angela Merkel
met haar uitnodiging met aanzuigende kracht onder het motto
Wir schaffen das. Op 18 januari onderstreepte de hoofdredacteur
van *Tagesspiegel* dat nog eens op tv: *De vluchtelingen waren welkom.*
Zij droegen het stof van Aleppo nog op hun schouders...het was moreel
goed van Duitsland. Het gevolg is inmiddels algemeen bekend,
meer dan een miljoen vluchtelingen kwamen naar Duitsland in
2015. Niet gehinderd door kennis van zaken werd de zaak, net
zoals bij het ingrijpen in Syrië, veel te rooskleurig voorgesteld, als-
of de westerse democratie een soort logische uitkomst en gemene
deler was tussen nieuwkomers en gastland. Keulen was de *wake*
up call, dat in werkelijkheid al een echo was uit een ver verleden.
Reeds bij het Scheffers debat, uit 2000, waren de meeste problemen
die zich in Keulen voordeden, al benoemd. Maar cultuurrelativisme
en politieke correctheid, alsmede een naïeve focus op alleen soci-
aaleconomische factoren, stonden een helder beeld in de weg. Op
drammerige wijze werden tegengeluiden monddood gemaakt, en
de intelligentsia, die er wel voor waakte om voor fascist te worden
uitgemaakt, koos eieren voor haar geld en hield haar mond.

Nu het duidelijk is geworden dat een groeiend deel van het
electoraat meer en meer moeite heeft met de gang van zaken en
mensen zich bedreigd voelen, is de groeiende kloof in de samen-
leving duidelijk geworden. Ondanks alle commotie is dat goed.
Wie zaken niet eerst benoemt, zal die ook niet kunnen oplossen.
En bij oplossingen dienen zich ook weer kansen aan. Dit boek
benoemt zaken en wijst ook op kansen en gemiste kansen. Keulen
als startpunt? Dat zou het kunnen zijn, maar eerlijkheid is een
voorwaarde. Het blijft wonderlijk dat op het moment van ver-

schijnen van dit boek het nog altijd niet duidelijk is geworden hoe deze acties door de raddraaiers zijn georganiseerd in verschillende steden (en landen). Het lijkt toch geen overdreven vraag aan de inlichtingendiensten om het communicatieve veld rond zo'n grote groep (rond de 1000 man in Keulen) in kaart te brengen. Als onderdeel van het in kaart brengen en de chronologie van de gebeurtenissen, is dit boek ook voorzien van een stevige feitenlijst, die zo goed mogelijk gecontroleerd is op correctheid, opdat ook hier de 'voodoo-histories' (de populaire complottheorieën die vooral in de Arabische wereld gangbaar zijn) niet zullen toeslaan. Tevens zijn de belangrijkste quotes vastgelegd. De aaneenschakeling laat bijzondere zaken zien, zoals de aanslagpleger (op de herdenking van Charlie Hebdo) in Parijs, een asielzoeker die geregistreerd stond in Duitsland; of het feit dat ook in Nederland (Almere) en in Weil am Rhein door (Syrische) asielzoekers aanrandingen en verkrachtingen zich voordeden; als ook in België (drie aanrandingen door twaalf en dertien jarige Syrische asielzoekers). Ook hier werd aanvankelijk uiterst lauw opgetreden door de politie. Het verlammen-de effect van jarenlang cultuurrelativisme en wensdenken liggen hieraan ten grondslag. Inmiddels wordt de eerste poging tot stening in Duitsland onderzocht, nadat dit al eerder in Frankrijk (met de dood tot gevolg) had plaatsgevonden.

Keulen is niet alleen voor de autochtone bevolking een waarschuwingssignaal, maar ook voor de allochtonen zelf. Ook die zijn slachtoffer als het westen de slag met het cultuurrelativisme en de onverdraagzaamheid niet aangaat. Op 18 januari werd bekend via mensenrechtenorganisaties, dat vrouwelijke vluchtelingen zelf massaal slachtoffers werden van onderdrukking, beroving en seksuele intimidatie en verkrachting. Een journalist van *Die Welt* jammerde in zijn column hoe erg hij het vond dat hij door Keulen verscheurd werd. Inborst en inzicht vochten met elkaar om voorrang. Schoorvoetend, lijdend bijna, moest hij toegeven dat de ruimhartigheid, waarmee Duitsland sinds 1945 in de wereld stond, een limiet bereikt had, en dat terughoudendheid was teruggekeerd. De wereld had als het ware zijn onschuld verloren. Natuurlijk zijn het tranen achteraf. Jarenlang stonden de Europese grenzen al onder druk. Het door links veelvuldig benoemde 'Fort Europa' bestond

helemaal niet en van een gemeenschappelijke buitengrens was helemaal geen sprake. Het is geen doemdenken te voorspellen dat nieuwe vluchtelingenstromen gaan komen. In de slipstream met de Syrische vluchtelingen zijn ook veel Marokkanen, Tunesiërs en Algerijnen meegekomen, uit de Balkan komen mensen en ook de Afghanen hebben de weg gevonden. De zuigmoter van *Wir schaffen das* werkt op volle kracht, ondanks de onwettelijkheid en de desastreuze gevolgen ervan. Samuel Huntington schreef alweer heel wat jaren terug (1996) zijn visionaire boek over de clash van de civilisaties. Dat boek heeft niet aan actualiteit ingeboet, integendeel. Zelfs de cultuurgrens tussen huidige Oost-Oekraïne en West-Oekraïne stond er al in, inclusief landkaart, bijna zoals Poutine de lijnen zou trekken. De vraag dringt zich op, moeten alle vluchtelingen, bijna allemaal jongemannen, hier definitief blijven, zonder perspectief op een baan en met de les uit het verleden dat aanpassing en integratie moeizaam zullen gaan? Is een tijdelijke verblijfsvergunning niet veel beter, tot de oorlog over is? Zou dat niet moeten zijn wat we ‘schaffen?’ En moeten de westerse jongemannen de oorlog voor de jonge allochtone mannen gaan uitvechten in Syrië, een veilige zone creëren, terwijl men zelf hun vrouwen en kinderen daar gelaten heeft? Frau Merkel en Europa staan voor grote dilemma's.

In deze bundel kijken verschillende auteurs naar de materie. Verschillende invalshoeken komen hierbij aan bod: de interpretatie van de feitelijke gebeurtenissen; het Eurabia in aanbouw; de moeizame dialoog tussen christendom en islam en hun concurrentie en overlapping; de invloed van de lessen uit de Tweede Wereldoorlog en Koude Oorlog op het proces, – eerst een overcorrectheid op alles wat groepen kan duiden (les Tweede Wereldoorlog), gevolgd door een eenzijdige blik op sociaal-economische verhoudingen (Koude Oorlog/communisme) – ; de invloed van het cultuurmarxisme, de rol van de westerse man in het geheel, hoe burgemeesters hun mannetje moeten staan (denk aan de geplaagde Burgemeester van Keulen); hoe de Brusselse politiek de kwestie hanteert; hoe men vanuit het gemaltraiteerde Frankrijk naar de zaak kijkt, hoe een imam in Parijs de zaak beoordeelt; wat er aan machomentaliteit, geweld en vrouwbeeld geworteld is in

de islam om tot slot de belangrijkste uitspraken en chronologie te laten spreken.

Logischerwijs wordt er in een bundel naar aanleiding van wat er in Keulen gebeurde en de lijn waarin deze zaken staan, vaak naar 'de islam' verwezen. We kunnen er kort over zijn, de daders komen uit het cultuurkader van de islam en hun gedrag, zo laten verschillende stukken zien, is als zodanig ook cultureel en religieus beïnvloed, al zullen de betrokkenen dat soms amper beseffen. Hiermee is natuurlijk niet het laatste woord over 'de islam' gezegd, noch 'de islam' als geheel beschreven. De diversiteit van 'de islam' zal door niemand worden betwist, evenmin het feit dat moslims zelf het grootste slachtoffer zijn van de intolerantie binnen 'hun' gelederen. Het is inmiddels onzinnig geworden te discussiëren of de ideeën van het kalifaat of kalifaat light nu wel of niet hun 'roots' binnen de islam hebben. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat er een traditie is van onverdraagzaamheid in vrijwel iedere religie en cultuur en dat de radicale 'politieke' islam momenteel opgang maakt.

Het debat over Keulen, de vluchtelingenstroom en de oorlog in het Midden-Oosten gaat ons allemaal aan. Het gaat om de vraag welke samenleving willen we hier, van wie is de publieke ruimte, kunnen we als individu ons hier blijvend ontplooien, zonder vrees voor intolerantie? De kunst is deze ruimte te verdedigen zonder radicalisering en tegen radicalisering. De vrijheid die we in het westen kennen, is uniek en een groot goed. Wie hier woont en wonen wil, zou dat moeten onderschrijven. Een ieder die dat steunen wil, van welke religie of achtergrond ook, zou hiertoe de rijen moeten sluiten. Moge dit boek bijdragen aan het debat en dialoog dat, met begrip en compassie voor mensen die werkelijk onze hulp nodig hebben. Ook interne dialoog is nodig, binnen het westen én binnen de islam, dat de afgelopen decennia meer en meer door radicale krachten gekaapt is. Dit boek is dan ook geen betoog tegen de islam, integendeel, het is een appel aan alle mensen van goede wil.

Perry Pierik